

Китоби Юил ва Калисои Лаъудикияи Адвентистони Рӯзи Ҳафтум — Рақами Бисту Панҷ

Jeff Pippenger

2026-01-11

Рақами Бисту Панҷ

Китоби Юил роҳбарияти калисои адвентистони рӯзи ҳафтуми Лаодикияро бо шаҳодати исёни рӯ ба авҷи он дар тӯли чор насл рӯ ба рӯ месозад. Он чор насл ҳамчунин дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл тасвир шудаанд, ки дар он бисту панҷ марди он насли чорум ба офтоб сачда мекунаанд. Дар соли 1901, сздаҳ сол пас аз исёни соли 1888, калисои адвентистӣ кумитаеро барои роҳбарӣ кардани калисо ташкил намуд.

Кумитаи Иҷроияи нахустини Конфронси Умумӣ ҳангоми бозташкिल्диҳии бузурге, ки дар Иҷлосияи Конфронси Умумии соли 1901 анҷом ёфт, таъсис дода шуд ва он аз 25 узв иборат буд. Ин нисбат ба кумитаи то соли 1901, ки ҳамагӣ 13 узв дошт, тавсеаи назаррас буд. Шумораи аъзоён дар тӯли солҳо афзудааст, вале Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо ҳамсон месозад. Ибтидо 25 узв буд, ки яке аз онҳо роҳбар буд, ва ин ба навбати хизмат дар мукаддасгоҳ мувофиқат мекард, ки аз 24 коҳин ва як саркоҳин иборат буд.

Яҳудо ва Синедриён ду рамзи исён дар замони Масеҳ мебошанд. Синедриён калисои Лоудикияи Адвентистони Рӯзи Ҳафтумро намоёндагӣ мекунад. Иштироки Синедриён дар маслӯб шудани Масеҳ нақши Адвентизмро дар бӯҳрони қонуни якшанбе тимсол мекунад. Синедриён — шӯрои олии яҳудиён дар Уршалим, ки аз саркоҳинон, пирон ва китобдонон иборат буда, тахти раёсати Саркоҳин Қайёфо қарор дошт — дар воқеаҳое, ки ба марги Исо оварда расонданд, нақши марказӣ бозид.

Баъд аз дастгир шудани Исо дар Ҷатсамонӣ (ки бо хиёнати Яҳудо тадбир шуда буд), ўро шабона ба ҳузури Шӯрои олии яҳудиён дар хонаи Қайёфо оварданд. Онҳо барои маҳкум кардани ў шаҳодат меҷустанд ва шоҳидонеро пеш оварданд, ки ўро ба қуфргӯй ва шӯришгарӣ айбдор мекарданд.

Вақте ки Қайёфо бевосита аз Исо пурсид, ки оё Ў Масеҳ аст ё не (ё Писари Худо), ҷавоби тасдиқии Исо — «Ту худ гуфтӣ» — саркоҳинро водошт, ки эълон кунад: «Қуфр!» Шӯро Ўро сазовори марг маҳкум кард. Азбаски онҳо дар зери ҳукмронии Рум барои иҷрои ҳукми қатл салоҳият надоштанд, Исоро ба Понтиус Пилотус, волии румӣ, супурданд ва Ўро ба фитнаангезӣ муттаҳам сохтанд, то иҷрои қатли румиро таъмин намоёнд. Махсусан маслӯб карданро сарбозони румӣ бо фармони Пилотус анҷом доданд, вале танҳо пас аз он ки Пилотус ба фишори саркоҳинон ва анбӯҳи мардум таслим шуд (ки марги Исо ва озод кардани Бароббосро талаб мекарданд).

«Вақте ки Масеҳ бар ин замин буд, ҷаҳон Барабборо авлотар донист. Ва имрӯз низ ҷаҳон ва калисоҳо ҳамон интиҳоби яксонро мекунанд. Манзараҳои хиёнат, радкунӣ ва маслӯб шудани Масеҳ аз нав такрор шудаанд ва боз ҳам дар миқёсе басо азим такрор хоҳанд шуд. Одамон аз хислатҳои душман пур хоҳанд шуд, ва фиребҳои ӯ дар миёни онҳо қудрати бузург хоҳанд дошт. Ҳар қадаре ки нур рад карда шавад, ба ҳамон андоза тасаввуроти нодуруст ва нофаҳмӣ пайдо хоҳад шуд. Онҳое ки Масеҳро рад мекунанд ва Барабборо интиҳоб менамоянд, зеро фиреби ҳалокатовар амал мекунанд. Таҳриф ва шаҳодати дурӯғин то ба исёни ошкор афзоиш хоҳад ёфт. Агар ҷашм бад бошад, тамоми бадан аз торикӣ пур хоҳад шуд. Онҳое ки муҳаббати худро ба ҳар роҳбаре ҷуз Масеҳ месупоранд, худро таҳти назорати як мафтуншавие хоҳанд ёфт, ки ҷисм, ҷон ва рӯҳро фаро мегирад ва ҷунон дилфиреб аст, ки зеро қудрати он ҷонҳо аз шунидани ҳақиқат рӯй мегардонанд, то ба дурӯғ имон оваранд. Онҳо ба дом афтода ва асир гирифта мешаванд, ва бо ҳар амали худ фарёд мезананд: «Барабборо барои мо раҳо кун, аммо Масеҳро маслӯб намо».»

«Ҳоло низ ҳамин қарор қабул карда мешавад. Манзараҳои, ки бар салиб ба амал омаданд, аз нав такрор мешаванд. Дар калисоҳое, ки аз ростӣ ва адолат дур шудаанд, ошкор мегардад, ки табиати инсонӣ, ҳангоме ки муҳаббати Худо дар ҷон принсипи доимӣ нест, чӣ метавонад бикунад ва чӣ хоҳад кард. Мо аз ҳеҷ чизе, ки ҳоло метавонад рӯй диҳад, набояд ҳайрон шавем. Мо аз ҳеҷ гуна зухуроти даҳшат набояд ба ҳайрат афтем. Онҳое ки шарияти Худоро зеро пойҳои нопоки худ поймол мекунанд, ҳамон рӯҳро доранд, ки дар мардоне буд, ки Исоро таҳқир карданд ва таслим намуданд. Бе ҳеҷ азоби вичдон, онҳо қорҳои падари худ — иблисро — ба ҷо хоҳанд овард. Онҳо ҳамон саволро хоҳанд дод, ки аз лабони хиёнаткори Яхудо баромада буд: «Агар Исои Масеҳро ба шумо таслим кунам, ба ман чӣ медиҳед?» Ҳоло низ Масеҳ дар шахси муқаддасони Худ хиёнат карда мешавад». Review and Herald, January 30, 1900.

Агар ин порча воқеан ҳамон чизро маъно диҳад, ки мегӯяд, пас онҳое ки ҳамчун «интиҳобкунандагони Бараббос» шинохта мешуданд, наметавонанд он чиро, ки ин порча таълим медиҳад, дарк намоянд. Он одамон ҳамон мардуманд, ки дар 2 Таслӯникиён фиреби саҳтро қабул мекунанд, зеро ҳақиқатро дӯст надоштанд. Вай дар бораи онҳое ки Бараббосро интиҳоб мекунанд, мегӯяд: «Онҳое ки муҳаббати худро ба ҳар роҳбаре ғайр аз Масеҳ медиҳанд, худро зеро назорати як шайдоие хоҳанд ёфт, бо ҷисм, ҷон ва рӯҳ, ки онҷунон дилрабо аст, ки зеро қудрати он ҷонҳо аз шунидани ҳақиқат рӯй мегардонанд, то ба дурӯғе имон оваранд». Онҳое ки Бараббосро интиҳоб мекунанд, пеш аз нишонаи роҳи салиб ва қонуни якшанбе зеро назорати Шайтон қарор доранд. Дар он ҳолат, онҳо ҳеҷ имкон надоранд, ки он чиро, ки ин порча таълим медиҳад, бифаҳманд. Аз ин рӯ, онҳо пешниҳод хоҳанд кард, ки «шароитҳои ки ҳангоми навиштани ин суҳанон аз ҷониби Хоҳар Уайт вучуд доштанд, ба ҳамон таърихи хос тааллуқ доштанд, на ба ҳозира». Шояд онҳо бигӯянд: «Вай дар бораи масеҳият ба таври умумӣ суҳан мегӯяд, ва ин мустақиман ба Адвентистони рӯзи ҳафтум татбиқ намегардад». Ҳарза.

Албатта, шароити таърихе, ки хоҳар Уайт он суҳанонро навишт, дар асл тафсири бар таърихи шахсии ӯ буд, аммо ҳамон тавр ки дар Ваҳй бо Юҳанно аст, вақте ба набӣ гуфта

мешавад, ки бинависад, ба ӯ гуфта мешавад, ки «он чиро, ки дидаӣ, ва он чиро, ки ҳаст, ва он чиро, ки баъд аз ин хоҳад шуд» бинавис. Вақте ки набӣ он чизҳоро, ки ҳастанд, сабт мекунад, ӯ ҳамзамон он чизҳоро низ сабт мекунад, ки хоҳанд буд.

Роҳбарияти адвентизмро бисту панҷ марди Ҳизқиёл намояндагӣ мекунанд, ки онҳо ҳамчунин аз лиҳози набувватӣ бо дусад панҷоҳ марде мутобиқат доранд, ки бо Қӯраҳ, Дотон ва Абиром истода буданд. Ҳамчунин ба ҳамон андоза муҳим он аст, ки исёнгарони соли 1888 ва Конфронси умумии Миннеаполисро хоҳар Уайт ҳамчун такроркунандаи исёни Қӯраҳ, Дотон ва Абиром муайян намудааст. Хоҳар Уайт ба таври мустақим таълим медиҳад, ки вақте фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдахум нозил мешавад ва заминро бо ҷалоли худ мунаввар мегардонад, борони охири оғоз меёбад.

«Борони дер бояд бар қавми Худо фуруд ояд. Фариштаи қудратманде бояд аз осмон нозил шавад, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардад». Review and Herald, April 21, 1891.

Хоҳар Уайт ба таври мустақим таълим медиҳад, ки фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдахум дар Конфронси генералии соли 1888 бо паёмҳои А. Т. Jones ва Е. J. Waggoner нозил шуд. Вақте ки вай дар он Конфронс ҳузур дошт, аз исён чунон саҳт фурӯ гирифта шуд, ки қарор кард чизу чораширо чамъ карда, он чоро тарк намояд, аммо фариштае ба вай гуфт, ки бояд бимонад ва таърихро сабт кунад, зеро он такрори исёни Қӯраҳ буд. Чаро фаришта мехост, ки он сабт гардад, агар на барои шаҳодате дар айёми охир? Агар он барои айёми охир шаҳодат бошад, пас он боз чӣ маъно дошта метавонад, ҷуз ин ки калисои Лӯдикиягии Адвентистҳои Рӯзи Ҳафтум дар қараёни бӯҳрони қонуни рӯзи якшанбе, ва ба хусус дар таърихе, ки ба он мебарад, дар пайи қадамҳои Синедриён роҳ хоҳад рафт.

Паёми Љонс ва Ваггонер ҳамчун «паёми сафедшавӣ ба василаи имон, ба ростӣ», «паёми Лаодикия», «паёми адолати Масеҳ» ва «паёми фариштаи сеюм» муаррифӣ гардида буд. Исёнгарон ба ин паём муқовимат карданд, ҳамчунин роҳнамоии Рӯҳи Нубувват ва фиристодагони баргузидаи маҷлисро низ рад намуданд. Хоҳар Уайт ҳамчунин таълим медиҳад, ки ҳангоме ки биноҳои азими шаҳри Нью-Йорк бо ламси қудрати Худо фурӯ ронда шаванд, он гоҳ Ваҳй 18:1–3 иҷро хоҳад шуд. Аз замони 9/11 инҷониб роҳбарияти калисои Лаодикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтум исёни Қӯраҳ, исёни бисту панҷ марди қадим, исёни роҳбарият дар соли 1888 ва исёни Шӯрои Синҳедринро дар замоне, ки ба салиб анҷомид, такрор карда истодааст. Он бисту панҷ мард рамзе мебошанд, ки қохиноти тақаллубии левиёниро намояндагӣ мекунанд.

Левизода бояд бисту панҷсола бошад, вақте ки ба хизмат оғоз мекард.

Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: «Ин аст он чи ба левизодагон тааллуқ дорад: аз бисту панҷсола ва боло онҳо дохил шаванд, то дар хизмати хаймаи чамъомад навбатдорӣ намоянд; ва аз синни панҷоҳсолагӣ аз ин навбатдорӣ дар хизмат бозистанд, ва дигар хизмат накунанд; балки бо бародарони худ дар хаймаи чамъомад, барои нигоҳ доштани вазифа, хизмат намоянд, аммо хизмати дигаре анҷом надиҳанд. Ҳамин тавр ба левизодагон дар бораи вазифаашон амал намо». Ададҳо 8:23–26.

Левизода хизмати худро дар синни бисту панҷсолағӣ оғоз намуда, бисту панҷ сол хизмат мекунад, то ба панҷоҳсолағӣ расад. Расули Аҳд дар Малокӣ 3, ҳангоми қонуни якшанбе, ҳам левизодагонро пок месозад ва ҳам онҳоро тоза менамояд, чунон ки дар 22 октябри соли 1844 карда буд.

Инак, Ман фиристодаи Худро мефиристам, ва ӯ роҳро пеши рӯи Ман омода хоҳад кард; ва Худованд, ки шумо Ӯро меҷӯед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне фариштаи аҳд, ки шумо аз Ӯ хурсанд мешавед: инак, Ӯ хоҳад омад, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

Лекин кист метавонад рӯзи омадани Ӯро таҳаммул намояд? Ва кист хоҳад истод, ҳангоме ки Ӯ зоҳир шавад? Зеро Ӯ монанди оташи поккунандаи филиз аст, ва монанди собуни шустагарон. Ва Ӯ чун поккунанда ва мусаффикундаи нукра хоҳад нишаст; ва Ӯ писарони Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нукра мусаффо хоҳад сохт, то ки онҳо барои Худованд қурбонӣ дар росткорӣ тақдим намоянд. Он гоҳ қурбонии Яхудо ва Ерусалим барои Худованд мақбул хоҳад буд, мисли рӯзҳои қадим ва мисли солҳои пешин. Малокӣ 3:1–4.

Рақами «25» ҳамчун рамз на танҳо леви аминро ифода мекунад, балки леви қалбакиро низ. Пас, «25» ҳамчун рамз чудо шудани ду табақаи парастандагонро муайян месозад, хоҳ онҳо бокирагони хирадманд ва ҷоҳил бошанд, хоҳ гӯсфандон ва бузҳо, хоҳ гандум ва алафҳои бегона. Рақами бисту панҷ рамзи на танҳо як левӣ аст, балки ҳамчунин, ба ҳамон андоза муҳим, рамзи ҷудошавӣ (поксозии) левиён мебошад. Он ҷудошавӣ дар қонуни якшанбе сурат мегирад, ва ин мавзӯи асосии Қаломии нубуввати Худост. Мутобиқ аст, ки боби бисту панҷуми Матто танҳо идомаи пешгӯии Исои Масеҳ дар бораи охири ҷаҳон дар Матто бисту ҷаҳор мебошад.

Ва Исо берун рафта, аз маъбад дур шуд; ва шогирдонаш назди Ӯ омаданд, то биноҳои маъбадро ба Ӯ нишон диҳанд. Ва Исо ба онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инро намебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо санге бар санге боқӣ нахоҳад монд, ки фуру наафтад». Матто 24:1, 2.

Чун Исо аз маъбад берун шуд, дигар ҳаргиз ба он бознагашт. Дар оятҳои охирини боби бисту сеюм, Исо бар Шӯрои Олии яҳудиён ҳукм эълон карда буд, ва ин ҳукм ба сурати «ҳашт» вой ифода ёфтааст; ба ин тартиб он ҳашт ҷонро бар киштӣ, рӯзи ҳаштуми хатна, рӯзи ҳаштуми эҳё, ҳашт насли Иброҳим — 430 сол ва минбаъд — қалбакӣ месозад. Рақами қалбакии «ҳашт» бо леви қалбакӣ мувофиқат мекунад.

Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳамаи ин чизҳо бар ин насл хоҳад омад.

Эй Ерусалим, Ерусалим, ки пайғамбаронро мекушӣ ва фиристодагонро назди худ сангсор менамояӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро гирд оварам, чунон ки мурғ ҷўчагони худро зери болҳои худ ҷамъ меоварад, ва шумо нахостед! Инак, хонаи шумо ба шумо вайрону ҳолӣ вогузошта мешавад.

Зеро ба шумо мегӯям: аз ин пас Маро нахоҳед дид, то даме ки бигӯед: «Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд». Матто 23:36–39.

Боби бисту дуҷуми Матто бо тасвири баста шудани шарирон ба дастаҳо анҷом меёбад ва бо охири мӯширати байни Масеҳ ва яҳудиёни баҳсчӯй хотима меёбад. Сипас, дар боби 24 Ё барои охири бор маъбадро тарк мекунад ва меҳнатҳои Худро барои Исроили қадим қатъ менамояд. Боб ҳамон ҷо ба анҷом мерасад, ки аз он оғоз ёфта буд: бо эълоне ки хонаи онҳо барои онҳо ҳолӣ гузошта шудааст; ва он чи Ё ҳангоми аввалин поксозии маъбад хонаи Падари Худ хонда буд, акнун хонаи холии яҳудиён гардида буд.

Дар боби 24, Исо ба саволҳо дар бораи маъбад ва харобии наздикшавандаи он ҷавоб хоҳад дод. Он харобӣ бояд маҳз дар ҳамон насл воқеъ мегашт, ки насли афъиён буд. Ё он маъбадро тарк кард, то дигар ҳаргиз бознагардад; пас, пешгӯӣхое, ки Ё баён мекунад, ба Исроили рӯҳонӣ дахл доранд, на ба Исроили айнӣ. Вақте ки Масеҳ маъбадро, ки калисои Лаодикияи Адвентистони рӯзи ҳафтум аст, ҳамон гуна ки бо Исроили қадим кард, тарк мекунад, ҳамзамон маъбади инсонии саду чилу чор ҳазор барои абадиёт ба маъбади Илоҳӣ пайваст хоҳад шуд. Вақте ки Исо маъбади Исроили қадимро тарк кард, Ё қавми пешини аҳди Худро барои абадиёт талоқ дод.

Боби ёздаҳум то бисту дуҷуми Матто омегаи хатти боби ёздаҳум то бисту дуҷум дар китоби Ҳастӣ мебошад. Вақте ки ин хат дар Ҳастӣ ёздаҳум оғоз меёбад, он ҳамчунин оғози Бобил ва аҳди марғи Бобилро нишон медиҳад, ки ба иҷрои омегавии худ дар Ваҳй, боби ҳабдаҳум, ояти ёздаҳум мерасад, яъне он ояте ки айнан маркази оятҳои мебошад, ки бобҳои ёздаҳум то бисту дуҷумро ташкил медиҳанд. Миёнаи бобҳои ёздаҳум то бисту дуҷум дар Ҳастӣ, Матто ва Ваҳй ҳар яке байракро ё байрақи тақаллубии онро таъкид мекунанд. Дар Ҳастӣ он хатна буд, дар Матто он Петрус ва Санг буд, ки Масеҳ калисои Худро бар он бино мекард, ва дар Ваҳй он ҳайвони тақаллубӣ буд, ки буд ва ҳаст ва боло хоҳад омад, ки ҳаштум аст, ки аз ҳафт аст, ва ки баъд бо аждаҳо издивоҷ мекунад.

Ёздаҳу бисту ду рамзҳои мебошанд, ки иттиҳоди Илоҳият бо инсониятро муайян мекунанд, ва ҳамин ҳамон масъалаест, ки бо навиштани қонуни Худ аз ҷониби Масеҳ бар дилҳо ва ақлҳои мо ифода мешавад. 11 ва 22 рамзҳои аҳди яқсаду чилу чор ҳазор мебошанд. Дар Инҷили Матто, боби бисту сеюм, коҳиноти козиб ҳашт войро қабул кард; дар ҳамон нуқтаи замон, коҳиноти ҳақиқӣ тадҳин мегардад. Коҳинон барои ҳафт рӯз тақдис карда мешуданд, ва дар рӯзи ҳаштум ба хизмат оғоз менамуданд.

Ин тасодуфӣ нест, ки ҳафт рӯзи тақдиси коҳинон, ки боиси оғози хизмати онҳо дар рӯзи ҳаштум гардид, дар китоби Ададҳо, боби ҳаштум ва ояти якум оғоз меёбад, зеро «81» рамзи коҳинон аст.

Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: «Хорунро ва писаронашро бо ӯ, ва либосҳоро, ва рағани тадҳинро, ва як гӯсолаи нарро барои қурбонии гуноҳ, ва ду қўчқор, ва як сабади нони фатир бигир; ва тамоми ҷамоатро назди дари хаймаи ҷомеъ ҷамъ овар». Ва Мусо ҷунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, амал кард; ва ҷамоат назди дари хаймаи ҷомеъ ҷамъ оварда шуд. Ва Мусо ба ҷамоат гуфт: «Ин аст он чизе ки Худованд амр фармудааст, ки ба ҷо оварда шавад». ...

Ва шумо аз дари хаймаи ҷамоат то ҳафт рӯз берун наоед, то рӯзҳои тақдиси шумо ба анҷом расанд; зеро ӯ дар тӯли ҳафт рӯз шуморо тақдис хоҳад кард. Чунон ки имрӯз ба амал оварда шуд, ҳамон тавр Худованд амр фармудааст, ки ба ҷо оварда шавад, то барои шумо кафорат карда шавад. Пас, шумо бояд рӯз ва шаб, дар тӯли ҳафт рӯз, назди дари хаймаи ҷамоат бимонед ва ниғаҳдории Худовандро ба ҷо оваред, то намирадед; зеро ба ман чунин амр шудааст. Ва Ҳорун ва писаронаш ҳамаи он чиро, ки Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд, ба ҷо оварданд. Ва дар рӯзи ҳаштум воқеъ шуд, ки Мусо Ҳорун ва писаронаш ва пирони Исроилро даъват кард; Ва ба Ҳорун гуфт: «Барои худ ғӯсолаи ҷавоне барои қурбонии гуноҳ ва қўчқоре барои қурбонии сўхтанӣ, беайб, бигир ва онҳоро ба ҳузури Худованд тақдим намо». ... Ва Мусо гуфт: «Ин аст он чизе ки Худованд амр фармудааст, ки шумо ба ҷо оваред; ва ҷалоли Худованд бар шумо зоҳир хоҳад шуд». ... Ва Ҳорун дасти худро сӯи қавм бардошта, онҳоро баракат дод, ва аз тақдими қурбонии гуноҳ ва қурбонии сўхтанӣ ва қурбонии саломатӣ фуруд омад. Ва Мусо ва Ҳорун ба хаймаи ҷамоат даромаданд, ва берун омада, қавмро баракат доданд; ва ҷалоли Худованд бар тамоми қавм зоҳир шуд. Ва оташе аз ҳузури Худованд берун омад ва қурбонии сўхтанӣ ва чарбиро бар қурбонгоҳ фуру бурд; ва хангоме ки тамоми қавм инро دیدанд, нидо бароварданд ва бар рӯйҳои худ афтоданд. Ибодат 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

Боби бисту сеюм левизодагони тақаллубиро муайян мекунад, ки дар замоне ошкор мешаванд, ки левизодагони ҳақиқӣ мӯҳр зада мешаванд. Боби бисту дуҷуми Матто бо он анҷом меёбад, ки дигар ҳеҷ кас аз Исо ҳеҷ суоли дигаре намерасад; сипас дар боби бисту сеюм ӯ ҳашт войро баён мекунад ва нишон медиҳад, ки муҳлати имтиҳони Синедриён ба поён расида буд ва ҳукми иҷроӣ он гоҳ бояд оғоз меёфт. Дар боби бисту чаҳорум ӯ маъбадро хонаи яҳудиён меномад. Дидани пайдарпайии бобҳо муҳим аст.

Бобҳои ёздаҳ то бисту дуи Матто анҷом ёфтани мӯҳргузорию сада чилу чор ҳазор нафарро дар заминаи аҳди Худо бо қавми баргузида муайян мекунад. Рамзияти Палмонӣ дар алиф — боби ёздаҳ, ва рамзияти Ҷ дар омега — боби бисту ду, ба ҳикояи дохили ин бобҳо меафзояд.

Боби бисту сеюм кафорат аст, яъне муттаҳид гардидани Илоҳӣ бо инсонӣ, чунонки бо рақами бисту се ифода шудааст. Аммо ин боб дар бораи доварии иҷроии алафҳои бегона, коҳиноти тақаллубӣ ва левизодагони тақаллубӣ сухан мегӯяд. Ҳар коҳин левизода буд, вале на ҳар левизода коҳин буд. Дар миёни наслҳои Левӣ, танҳо насаби хунии Ҳорун барои коҳинот салоҳият дошт. Китоби Муқаддас муайян мекунад, ки левизодагон аз синни бисту панҷсолагӣ ба хизмат оғоз менамуданд, аммо писарони Қаҳот аз синни сисолагӣ хизмат мекарданд.

Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт: Шумораи банӣ-Қаҳотро аз миёни банӣ-Левӣ, мувофиқи хонаводаҳои онҳо ва аз рӯи хонаҳои падаронашон, бигиред; аз сисолагӣ ва болотар то панҷсолагӣ, ҳамаи онҳоеро, ки ба хизмати лашкар дароянд, то кори хаймаи ҷомеъро ба ҷо оваранд. Адабҳо 4:1–3.

Рақами «30» коҳинонро ифода мекунад, ки аз насли хунии Қаҳот буданд; Қаҳот писари Левӣ буд, ва писари Қаҳот Амром буд, ки падари Ҳорун буд. Левӣ маънои «ба Худо

басташуда ё пайваштшуда»-ро дорад. Қаҳот маънои «гирд овардашуда дар атрофи ҳузури Ё»-ро дорад. Амром маънои «қавми сарафроз»-ро дорад, ва Ҳорун маънои «барандаи нур ё миёнрави сарафроз»-ро дорад. Якҷо, онҳо ҳаракатеро аз Баҳри Сурх то Сино пайгирӣ мекунанд ва ба ин тарз аҳдро миёни Худо ва яксаду чилу чор ҳазор тимсол месозанд, ки онҳо маъбади инсонӣ мебошанд, ки бо маъбади илоҳӣ мепайвандад, вақте ки Масеҳ дасти Худро бори дуюм дароз мекунад, то қавми бақияи Худро ба муқаддасгоҳи Худ ҷамъ оварад, ки дар он ҷо Ё сипас онҳоро боло мебардорад ва сарафроз мегардонад, ҳангоме ки онҳо бо Саркоҳини Осмонӣ мунаввар карда мешаванд, чунон ки Ё Шадрак, Мешак ва Абеднег-ро мунаввар сохта буд.

Рақами «30» давраи омодагиро барои коҳинон ифода мекунад, ва 25, ҳамчун синну соли левизодагон, бояд бар 30 татбиқ гардад, сатр бар сатр, зеро ҳар коҳин левизода буд, аммо ҳар левизода коҳин набуд. Сӣ давраи омодагиро ифода мекунад, ки дар соли 1989, дар вақти охир, оғоз ёфт ва он бо қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида ба анҷом мерасад. Рақами бисту панҷ, ҳамчун рамзи левизодагон, ҳамчунин рамзи ҷудой миёни ду синф аст, ва дар робита ба коҳинон он ҷудоиро муайян месозад. Бисту панҷ ҷудои левизодагон ва левизодагони қалбакиро дар қонуни якшанбе нишон медиҳад, ва дар заминаи коҳинони ҳақиқӣ ва левизодагони ҳақиқӣ он инчунин тафовутро ба вуҷуд меоварад, ҳарчанд на ҷудои манфӣ, чунон ки дар мавриди левизодагони қалбакӣ мебошад.

Қаҳот яке аз се шоҳи асосии левизодагон буд (ҳамроҳ бо Чершӯн ва Мерорӣ). Насаби коҳинона махсусан тавассути Ҳорун, ки аз авлоди Қаҳот буд, мегузашт. Ҳорун насли чоруми Левӣ аст, ва имтиёзи коҳинон танҳо ба насли мардонаи ӯ дар дохили ҳамин шоҳи қаҳотӣ маҳдуд карда шуда буд. Қаҳотиён умуман (тамоми насли Қаҳот) шарафи бардоштани муқаддастарин ашёро доштанд, аммо фақат насли Ҳорун метавонист воқеан вазифаҳои коҳинонаро назди қурбонгоҳ ва дар муқаддасгоҳ ба ҷо оварад. Ҳорун ҳамон насли чорумро намоёндагӣ мекунад, ки ба «пирон» дар Юил, ё ба «мардони кӯҳансол» дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл, ки ба офтоб сачда мекунанд, мувофиқ аст.

Низоми 24 навбати гардишӣ (бахшҳо)-и коҳинон (ва ҳамчунин барои левизодагони ғайрикоҳин дар вазифаҳои ёрирасон, монанди навозандагон ва дарбонон) аз ҷониби подшоҳ Довуд муқаррар карда шуд. Довуд авлоди Ҳорунро ба 24 навбат (бахш) ҷудо намуд, то ки ба таври навбатӣ хизмат кунанд (1 Вақоенома 24:1–19). Довуд, бо кӯмаки коҳинон Содӯқ (аз хати насли Эльёзор) ва Аҳимолик (аз хати насли Итомор), онҳоро ба 24 гурӯҳ ҷудо кард (16 гурӯҳ аз хонаводаи бузургтари Эльёзор ва 8 гурӯҳ аз Итомор). Барои муайян кардани тартиби хизмат қуръа андохта шуд.

Ҳар навбат як ҳафта хизмат мекард (аз шанбе то шанбе), соли ду маротиба; илова бар ин, дар айёми идҳои бузург ҳамаи навбатҳо якҷоя хизмат менамуданд (Фисх, Панतिकост, Хаймаҳо). Довуд ҳамчунин левизодагони ғайрикоҳинро барои мусиқӣ, посбонии дарвозаҳо ва ғайра ба 24 навбат ташкил намуд (1 Вақоенома 23–26). Ин низом дар замони Сулаймон ҷорӣ гардид (2 Вақоенома 8:14) ва дар тамоми давраи Маъбади Дуюм идома ёфт. Закариё, падари Яҳеи Таъмиддиханда, аз навбати Абиё буд — Луқо 1:5; 1 Вақоенома 24:10. Тартиби 24 навбати коҳинон бо қуръа муайян шуда буд, ва Закариё дар навбати Абиё буд, ки аз миёни бисту чор

навбат, навбати «ҳаштум»-ро намояндагӣ мекард. Закариё маънои «Худо ба ёд меорад»-ро дорад, ва номи падараш Абиё маънои «Худо Падари ман аст»-ро дорад.

Падари осмонӣ ваъдаи Худро ба ёд овард, ки қасд дошт фиристодаеро барпо кунад, то роҳи Масеҳро омода созад. Аммо Закариё ҳамчунин бо қонуни якшанбе мутобиқат дорад, зеро маҳз дар он ҷо шанбе — рӯзе ки одамон бояд ҳамеша онро ба ёд меоварданд — ба озмоиши ниҳой табдил меёбад. Закариё қоҳине аз навбати Абиёро ифода мекунад, ки навбати «ҳаштум» аст. Закариё ба паёми ғаришта бовар намекунад ва то таваллуди писараш Яҳё гунг мегардад. Вақте ки Яҳё таваллуд мешавад, Закариё ба баҳс дар бораи номи Яҳё дохил мешавад, ва он гоҳ суҳан мегӯяд. Суҳан гуфтани нубуввати аӣёми охирон он гоҳ аст, ки Иёлоти Муттаҳида мисли аждаҳо суҳан мегӯяд.

Ва чунин воқеъ шуд, ки дар рӯзи ҳаштум омаданд, то кӯдакро хатна кунанд; ва ўро ба номи падараш Закарё номиданд. Вале модараш ҷавоб дода, гуфт: На, балки номи ў Юҳанно хоҳад буд. Ва ба вай гуфтанд: Дар миёни ҳешовандони ту ҳеҷ касе нест, ки ба ин ном хонда шавад. Ва ба падараш бо ишора ғаҳмонданд, ки мехоҳад ўро ҷӣ гуна номанд. Ва ў лавҳаи навиштан хост ва навишта, гуфт: Номи ў Юҳанно аст. Ва ҳама дар ҳайрат монданд. Ва дарҳол даҳонаш қушода шуд ва забонаш во ғашт, ва суҳан мегуфт ва Худро ҳамд менамуд. Луқо 1:59–64.

Яҳёи Таъмиддиханда аз навбати ҳаштуми Абия буд, чунон ки падараш низ буд. Ҳангоми хатнаи Яҳё, дар рӯзи ҳаштум номи ў иваз карда мешавад. Яҳёи Таъмиддиханда намояндаи онҳост, ки қоҳинонанд, аз насли чоруманд, дар муносибати аҳд бо Худо қарор доранд, ва Ў номи онҳоро иваз мекунад (аз Лоудиқия ба Филоделфия), онҳоро бо аломати аҳд мӯҳр мезанад, ҳангоме ки Иёлоти Муттаҳида чун аждаҳо суҳан мегӯяд.

Мо маъбади Худо ҳастем. Хатҳои нубувватие, ки ба маъбад мурочиат мекунанд, ба мардону замон ҳамчун афроди ҷудогона суҳан мегӯянд, ва ҳамчунин ба таври ҷамъӣ, зеро калисои Худо низ маъбад аст. Ва, албатта, маъбади осмонӣ низ ҳаст, ва ин Масеҳ аст, ки маъбади Худовандро бино мекунад. Ёст, ки таҳкурси́ро мегузорад ва санги тоҷро бар маъбад мениҳад. Аз назари он ки адади «25» рамз аст, 25 намояндаи левизодаҳо мебошад, ки аз левизодаҳои қалбақӣ дар боби сеюми Малоқӣ пок карда мешаванд (ҷудо карда мешаванд), ва ҳамчунин дар ҳамон порча покиза гардонида мешаванд. Дар бобҳои 40 то 48-уми Ҳизқии́л маъбади рамзӣ бо тафсилоти бисёр тасвир шудааст. Оби ҳаёт аз он маъбад берун меояд ва заминро пур мекунад.

«Аҷоиб аст он коре ки Худо мехоҳад ба воситаи хизматгузори Худ ба анҷом расонад, то ки номи Ў ҷалол ёбад. Худо Юсуфро барои халқи Миср ҷашмаи ҳаёт гардонид. Ба воситаи Юсуф ҳаёти тамоми он қавм нигоҳ дошта шуд. Ва ба воситаи Дониёл Худо ҳаёти ҳамаи ҳакимони Бобилро наҷот дод. Ва ин раҳойҳо ҳамчун дарсҳои аёнӣ буданд; онҳо ба мардум баракатҳои рӯҳониеро, ки ба онҳо тавассути пайвастагӣ бо Худое пешниҳод мешуданд, ки Юсуф ва Дониёл Ёро парастии мекарданд, нишон медоданд. Ҳамин тавр имрӯз низ Худо мехоҳад ба воситаи қавми Худ баракатҳоро ба ҷаҳон бирасонад. Ҳар як коргаре ки Масеҳ дар дили ў сокин аст, ҳар касе ки муҳаббати Ёро ба ҷаҳон зоҳир хоҳад кард, ҳамакори Худо барои баракати инсоният мебошад. Чун ў аз

Наҷотдиҳанда файз мегирад, то ба дигарон бирасонад, аз тамоми вучуди ӯ чараёни ҳаёти рӯхонӣ сарчашма мегирад. Масеҳ ҳамчун Табиби Бузург омад, то захмхоро ки гуноҳ дар хонаводаи башарӣ ба вучуд овардааст, шифо бахшад; ва Рӯҳи Ё, ки ба воситаи хизматгузори Ё амал мекунад, ба инсонҳои аз гуноҳ бемор ва азобкашида қудрати азими шифобахше мебахшад, ки барои ҷисм ва ҷон муассир аст. «Дар он рӯз», мегӯяд Навиштаҳо, «барои хонадони Довуд ва барои сокинони Ерусалим чашмае барои гуноҳ ва барои нопокӣ кушода хоҳад шуд». Закариё 13:1. Обҳои ин чашма дорои хусусиятҳои шифобахше ҳастанд, ки ҳам нуқсонҳои ҷисмонӣ ва ҳам рӯхониро шифо хоҳанд дод.»

«Аз ин чашма он дарёи бузурге ҷорӣ мешавад, ки дар рӯёи Ҳизқиёл дида шудааст. “Ин обҳо ба ҷониби кишвари шарқӣ мебароянд, ва ба биёбон фуруд мераванд, ва ба баҳр дохил мешаванд; ва ҳангоме ки ба баҳр дохил шаванд, обҳо шифо хоҳанд ёфт. Ва ҷунин хоҳад шуд, ки ҳар мавҷуди зиндае, ки ҳаракат мекунад, ба ҳар ҷое ки дарёҳо бирасанд, зинда хоҳад монд.... Ва бар соҳили дарё, аз ин тараф ва аз он тараф, ҳар гуна дарахтон барои хӯрок хоҳанд рӯид, ки баргашон пажмурда нахоҳад шуд, ва меваашон тамоми нахоҳад гашт: ҳар моҳ меваи нав хоҳанд овард, зеро ки обҳоиашон аз муқаддасгоҳ ҷорӣ мешаванд; ва меваи онҳо барои хӯрок, ва барги онҳо барои шифо хоҳад буд.” Ҳизқиёл 47:8–12.» Шаҳодатҳо, ҷилди 6, 227.

Маъбади Ҳизқиёл рамзгарии нубуввати волотарин дараҷа аст, ва ба Юҳанно дар боби ёздаҳуми Ваҳй амр дода шуд, ки маъбадро ҷен кунад, аммо саҳни онро канор гузорад. Вақте ки мо айнан ҳамин амалро нисбат ба маъбади Ҳизқиёл анҷом медиҳем, меёбем, ки ду адади барҷастатарин дар андозаҳои маъбад намоёндаи қоҳинон мебошанд. 50 зироъ адади барҷастатарин аст, ва он 11 маротиба ҳамчун дарозии умумии ҳар маҷмааи дарвоза такрор мешавад (Ҳизқиёл 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 ва ғайра). 50 ҳамчунин барои баъзе дарозииҳон девор ва ҳуҷраҳо истифода шудааст (42:7–8). Он тамоми гузаргоҳи дарвозаро аз остонаи берунӣ то остонаи дарунӣ муайян мекунад.

25 зироъ дуввумин андозаи барҷастаи возеҳ аст. Он 10 бор ҳамчун паҳноӣ ва арзии маҷмааҳои дарвозаҳо такрор мешавад (Ҳизқиёл 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Дар яқҷоягӣ, 50 ва 25 барои шаш дарвозаи асосӣ қолабҳои муназзами росткунҷаи 50 бар 25-ро ташкил медиҳанд. Ин чуфтбандии 50 бар 25 бар тавсифи меъморӣ дарвозаҳое, ки ба қисматҳои дохилӣ мебаранд, ҳукмфармоست. Дар ҳуди бинои маъбад чуфти дигаре нест, ки бо ҷунин басомади низомманд такрор шавад.

Левизодагон ба хизмати ғаёл аз синни 25-солагӣ дохил мешуданд (Ададҳо 8:24: «аз бисту панҷсолагӣ ва аз он боло онҳо дохил шаванд, то хизмати онро ба ҷо оваранд»). Онҳо то синни 50-солагӣ хизмат мекарданд (Ададҳо 4:3, 39, 43; 8:25: «то панҷоҳсолагӣ»). Ин маҳз 25 соли хизмати ғаёлро медиҳад ($50 - 25 = 25$).

Ҳамин тавр, давраи бисту панҷсолаи хизмати левизодагон мустақиман дар андозаҳои бисту панҷ бар панҷоҳ зироъ, ки бар дарвозаҳо ва сохтори маъбад ҳукмронанд, инъикос ёфтааст — маҳз ҳамон маконе ки левизодагон дар он ҷо хизмат мекарданд. Андозаҳои асосии маъбади Ҳизқиёл, яъне маъбади калисои ғолиб ва саду чилу чор ҳазор, ба таври меъморӣ дар ҳуди ҳамон маъбаде тарҳрезӣ шудаанд, ки онҳо бояд дар он хизмат мекарданд; ҲАМОНОН тавре

ки чилу шаш хромосома дар худӣ ҳамон маъбаде ҷой дода шудаанд, ки қавми Худо бояд дар он хизмат намоянд. Палмонӣ имзои Худо бар маъбади фардии инсон ва бар маъбади ҷисми ҷамъиятӣ, ки бояд арӯси Ё бошад, ниҳодааст.

Мо ин сатрхоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Онҳое ки дар мақомҳои масъул қарор доранд, набояд ба усулҳои худписандона ва исрофкоронаи ҷаҳон рӯ оваранд, зеро онҳо ба ин қодир нестанд; ва агар ҳам қодир мебуданд, усулҳои монанд ба Масеҳ ба ин иҷозат намедоданд. Таълими гуногунҷанба бояд дода шавад. “Ё ба кӣ донишно хоҳад омӯхт? ва ба кӣ таълимиро фаҳмон хоҳад кард? ба онҳое ки аз шир ҷудо шудаанд, ва аз сина бозғирифта шудаанд. Зеро ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, андаке он ҷо.” Ҳамин тавр каломи Худованд бояд бо сабр назди фарзандон оварда шавад ва аз ҷониби волидоне ки ба каломи Худо имон доранд, ҳамеша пеши назари онҳо нигоҳ дошта шавад. “Зеро Ё бо лабони лакнатдор ва бо забони дигар ба ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ба онҳо гуфта буд: Ин аст оромие ки метавонед хастаро бо он ором диҳед; ва ин аст тароват; вале онҳо нахостанд бишнаванд. Ва каломи Худованд барои онҳо ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, андаке он ҷо буд; то ки бираванд, ва ба ақиб афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд.” Ҷаро?—зеро онҳо ба каломи Худованд, ки ба онҳо омада буд, гӯш надоданд.»

«Ин маънои онро дорад, ки касоне, ки таълим нагирифтаанд, вале хиради худро гарон доштаанд ва интиҳоб кардаанд, ки мувофиқи ақидаҳои худ амал намоянд. Худованд ба онҳо ин озмоишно медиҳад, то ё мавқеи худро барои пайравӣ қардан ба машварати Ё ишғол кунанд, ё рад намоянд ва мувофиқи ақидаҳои худ амал кунанд, ва он гоҳ Худованд онҳоро ба натиҷаи ҳатмӣ вогузор хоҳад кард. Дар ҳамаи роҳҳои мо, дар тамоми хизмати мо ба Худо, Ё ба мо мегӯяд: “Дили худро ба Ман бидеҳ.” Рӯҳияи ғурутану таълимпазир ҳамон аст, ки Худо меҷӯяд. Он чизе ки ба дуо бартариӣ онро мебахшад, ҳамин ҳақиқат аст, ки он аз дили пур аз муҳаббат ва итоат нафас қашида мешавад.»

«Худо аз қавми Худ баъзе чизҳоро талаб мекунад; агар онҳо гӯянд: ман дили худро намедиҳам, то ин қорро ба ҷо оварам, Худованд онҳоро дар довариӣ ба назари худ хирадмандонаи онҳо, аммо бе ҳикмати осмонӣ, волегузорад, то он даме ки ин навиштаҷот [Ишаъё 28:13] ба иҷро расад. Шумо набояд бигӯед: ман ҳидоятӣ Худовандро то нуқтаи муайяне, ки бо довариӣ ман мувофиқат дорад, пайравӣ хоҳам кард, ва сипас ба андешаҳои худ маҳкам часпида, аз он ки ба шабоҳати Худованд шакл ёбед, сарпечӣ намоед. Бигзор ин савол дода шавад: Оё ин иродаи Худованд аст? на, Оё ин ақида ё довариӣ — аст?» Testimonies to Ministers, 419.